

דעם רבינ'ס

איכס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ר ט)

דער ריינער קוואל

איך פאלג, ווייל אזוי וויל דער אויבערשטער!

גלייך מאכן, שפעטער ונשמע - אז מען וועט פאלגן דעם אויבערשטנס מצוות און מען וועט דאס טון בשמחה וועט מען זוכה זיין יעדער לויט זיינע דרגות צו שפירן א טעם אין די מצוות.

דערפאר האבן די אידן באקומען צוויי קרוינען, ווייל אז מען איז זוכה צו טון די מצוות מיט שמחה איז מען זוכה צו א קרוין איבערן קאפ! דאס איז דער חילוק פון א איד ביי א גוי, א גוי מוז אלעס פארשטיין מיט זיין שכל, יעדע מצוה וואס דער באשעפער גיבט זיי זענען זיי חוקר, זיי ווילן אז דער אויבערשטער זאל זיי מגלה זיין אלע טעמים פון די מצוות וועלן זיי אפשר דעמאלט איינהאלטן די מצוות, אבער די אידן מאכן אלע מצוות מיט א שמחה. ווי ר' נתן שרייבט, 'זיכער אויב די גוים וואלטן געזען די ליכטיגקייט פון די מצוות, ווי יעדע מצוה שיינט אין אלע וועלטן און דאס איז העכער פון אלע תענוגים פון דער וועלט, העכער פון אלע הצלחות און נאך אסאך מער פון דעם, זיכער איז נישטא דער וואס איז אזא זושטה און טפש וואס וויל נישט באקומען אזא וואוילקייט, אזא זיסקייט, אזא נצחיות בפרט אז מען קען קויפן די מצוות מיט אפאר גראשן, מיט עטליכע דאלאר קען מען קויפן א בינטל ציצית פאר א טלית, אדער אן אנדערע מצוה וואס קאסט ווייניג געלט.'

די גאנצע וועלט קען נישט פארטראגן די ליכטיגקייט וואס ליגט אין יעדע פשוטע מצוה - וואס איז זייער דערהויבן און הויך, וואויל איז דער וואס איז זוכה צו מאכן די מצוות מיט שמחה. אשרינו אז מיר האבן זוכה

מיר האלטן א שבת נאך קבלת התורה. לעצטע וואך האבן מיר זוכה געווען צו באקומען א נייע תורה, די וואך איז די תורה מאריה וועגן דער מעמד וואס איז געווען ביים בארג סיני.

עס שטייט אין פסוק כ"ל אשר דבר ה' נעשה ונשמע (שמות כד, ז) אז די אידן האבן געפעדערט און געזאגט קודם 'נעשה' און נאכדעם 'ונשמע'. ר' נתן שטעלט זיך אויף דעם פסוק מיט א וואונדער, ווי אזוי קען מען טון עפעס פאר מען הערט וואס מען דארף טון? אזוי ווי א טאטע זאגט פאר זיין קינד: "ווילסט מיר פאלגן וואס איך גיי דיר יעצט בעטן?" און דאס קינד זאגט: "יא, איך גיי עס שוין מאכן", נאך פאר דאס קינד ווייסט בכלל וואס ער דארף טון, וויאזוי קען דאס זיין? ר' נתן איז ממשיך, אז דער פסוק לויבט אויס די אידן אז זיי האבן געפעדערט און גלייך געזאגט נעשה פאר נשמע, אבער וויאזוי קען מען זיך אויסמאלן אין שכל אזא זאך? טון א זאך פאר מען הערט וואס מען דארף טון.

ר' נתן איז מסביר אז דאס איז די שיינקייט פון אידישע קינדער, די אידן האבן געזאגט אז זיי ווילן נישט חוקר זיין מיט קיין שום חקירות די טעם פון די מצוות, זיי דארפן נישט פארשטיין, וואס דער באשעפער וועט זאגן וועלן זיי טון אן פארשטיין, אן קיין שאלות און חקירות, נאר נאכן טון די מצוות קען מען זוכה זיין 'ונשמע', דאס מיינט פארשטיין מיטן הארץ! רש"י ברענגט אראפ אסאך מאל פון חז"ל אז נשמע מיינט 'שומע אני - איך פארשטיין', אידישע קינדער האבן געזאגט: "וואס דער באשעפער וועט הייסן וועלן מיר

געווען צו אזא אייביגע מתנה, מיר דארפן זאגן ביים דאווענען אינדערפרי דעם אשרינו מה טוב חלקינו מיט א געוואלדיגע שמחה עד אין קץ ותכלית אז מיר זענען זוכה צו גלייבן אין באשעפער און אין זיין תורה, אין משה רבינו און אלע צדיקי אמת, מיט די הייליגע אמונה דארפן מיר זיך פרייען, וועלן מיר זוכה זיין נאכדעם יעדער לויט זיין דרגה צו קענען משיג זיין די מצוות ביז איר שורש.

בפרט יעצט קומען די טעג פון אדר וואס מען

פארמערט מיט שמחה. זאל השם יתברך העלפן מיר זאלן זיך קענען באנייען אינגאנצן, זיך פרייען מיטן 'שלא עשני גוי' זיך פרייען מיט די 'נקודות טובות' דאס איז די אמת שמחה. דער אויבערשטער זאל העלפן אז נאך דאס זאל מען שוין קענען אינגאנצן אויסמעקן דעם עמלק און זיך גרייטן צום פורים ווי עס דארף צו זיין.

לאמיר זיך באנייען מיט שמחה, עס זאל שוין נתקדם ווערן דער פסוק 'ושמחת עולם על ראשם', גוט שבת

אין אשה'ס

וואס איז געווען אין דעם און איז פארלוירן געגאנגען אינאיינעם. איבערהויפט האט מיר געארט אויף מיין ברודער וועלכע האט זייער באדויערט דעם קארטל וואס האט אנטהאלטן נגונים וואס ער האט אליין אריינגעזינגען. בקצור, ס'איז געווען א הפסד פון אסאך אינפארמאציע וואס מיר האבן זייער נישט געוואלט פארלוירן.

"קום מתפלל זיין," האט מיין ברודער מיר דערמאנט. "טאקע ריכטיג," האב איך געענטפערט, אבער אין מיר האב איך געקלערט אז ס'איז שוין א פארלוירענע מעשה. וואו וועט מען יעצט קענען טרעפן א סאנסא ערגעץ צווישן די וועגן און שטעגן. אפילו אויב א רייניגער וועט זיך נעמען די מי דאס אויפצוהויבן, וועט ער נישט וויסן צו וועמען דאס געהער.

אבער תפלה איז תפלה. מיר אידן האבן אמונה און רעדן צו אונזער ליבער באשעפער.

אלס א השתדלות, האב איך אנגעקלינגען מיין קרוב און געפרעגט אויב ער האט אפשוך געזען א סאנסא ערגעצוואו אונטער וועגנס?

"אה, כ'האב דיר פונקט געוואלט קלינגען," האט ער אויסגערופן. נאכדעם וואס דו ביסט אהיימגעפארן,

לכבוד די מערכת פון דעם רבינ'ס ליכט, איך וויל אייך באדאנקען פאר אייער הייליגע ארבעט. איר האט די זכיה אריינצוברענגען דעם רבינ'ס אור אין די אינגע קינדער און כ'ועל אייך זאגן א סוד, ששש... אויך ערוואקסענע האבן הנאה פון דעם הערליכן בלעטל. דער רבי וועט אייך זיכער נישט שולדיג בלייבן.

אצינד וויל איך מיטטיילן א מעשה פון תפלה וואס האט פאסירט מיט מיר:

איך בין ארויסגעפארן אויף א נסיעה צו קברי צדיקים אינאיינעם מיט מיין משפחה וועלכע זענען דא אנגעקומען פון חוץ לארץ.

איך קום אהיים און באמערק אז מיין סאנסא (מפ3) איז נעלם. עס האט מיר זייער ליידט געטון, נישט אזוי ווייט פאר די געלט שאדן ווי אויף די קארטל

מיט די סאַנסאַ, האב איך עס אויפֿגעהויבן. וואס זאָגסטו, ס'איז טאַקע דיינע?
 יא. ס'איז געווען מיין פּאַרלויִרענע אַבידָה. דאן האב איך פּאַרשטאַנען אז תּפּלָה מאַכט מען סיינדיג אַפּילו דער זַצַר הרַע וואַרפּט אונז אַפּט אַריין אין געפּילן שייסלעך מיט יאוש. דאַרפן מיר זיך שטאַרקן און קיינמאל נישט אויפֿגעבן האַפענונג.

האט שלומי זיך אַראַפּגעבויגן אונטערן טיש וואו מיר האָבן געגעסן, צו צאַמנעמען די שמוץ און האט אויפֿגעהויבן אַ סאַנסאַ, אָבער גלייך האט ער דאס צוריק אַראַפּגעלייגט. "עס געהערט נישט צו אונז", האט ער זיך אונטערגעזאָגט.
 מיר האט זיך יא געדאַכט אז איך האב דיר געזען

אזוי ארום איז אויסגעקומען אז רבי נתן האט זיך באַקענט מיט'ן רבין ערב ראש השנה (ווי געשריבן אין אן אויספירליכע באַריכט אין די פּריערדיגע קאַפיטלעך). ס'איז געווען אַ געוואלדיגע סייעטא דשמאי אז רבי נתן איז געבליבן אין נעמירוב וואס איז בלויז צוויי שעה פון בראַסל. ווען ער וואוינט ווען שוין אין באַרדיטשוב איז אַ ספּק צו ער וואלט בכלל געהערט פון רבין און צו ער וואלט געקענט פאַרן אזוי אַפּט.

למעשה האט זיך דער באַזוך פון שווער אַפּגעשטופּט און ער איז ערשינען ערשט נאָך ימים טובים, אַנהייב ווינטער. די באַזוך האט אַריינגעבלאָזן אַ פּרישער חיות אין די טאַכטער, רבי נתן'ס רעביצין. ס'איז שוין אַרבער פיל צייט פון ווען זי האט צום לעצט געזען איר הייליגער פאַטער. (אין יענע צייט האט געקענט פאַסירן אז מען זאל נישט זען נאַנטע משפּחה פאַר לאַנגע חדשים און אַפּילו יאַרן.)
 צווישן אַנדערע האט די רעביצין זיך אויסגעִרעדט

אין קורצן פון פּריער:
 רבי נתן איז זיך מַדבּק צום רבין בלבּ ובנפש. דער רבי איז אים מַדריך צו עבודת השם. צווישן אַנדערע זאָגט ער אים אז ער זאל ווידמען זיינע טעג בלויז צו עבודה און תּפּלָה. ביז דאן פּלעגט זיין רעביצין שטיין אין געשעפט און רבי נתן פּלעגט מאַכן די חשבונות יעדן טאָג, אָבער אַצינד לאַזט ער אַלעס אַפּ. די אַרומיגע זאָגן אים מוסר אָבער ער ווייסט אז ער האט נאַר איין ציל אין לעבן, צו פאַלגן דעם רבין און זיינע עצות.

אַצינד ליינט ווייטער:
 אין די פּריערדיגע קאַפיטלעך האָבן מיר געברענגט אז אינמיטן זומער האט רבי נתן גערעכנט זיך אַריבערצוציען קיין באַרדיטשוב צו פירן דאָרט די געשעפטן, אָבער אזויווי ער האט באַקומען אַ ידעיה אז זיין הייליגער שווער, הגה"צ רבי דוד צבי זכּרונו ברכּה, איז אונטערנוועגנס און וועט אין די נאַנטע טעג פאַרבייפאַרן נעמירוב, האט ער אַפּגעלייגט זיין אַריבערציען זיך אויף שפּעטער.

אונטערנעמונג פון לערנען און דאווענען א גאנצן טאג, אבער האט אויסגעארבעט א פשרה מיט זיין משפחה אז ער וועט נישט פארן אזוי אפט קיין ברסלב און וועט פון צייט צו צייט ריין קיין בארדיטשוב צו איינהאנדלען פרישע סחורה.

מזל טוב!!! מזל טוב!!!

ערב שבת קודש פרשת תולדות, ראש חודש כסלו, איז ביי רבי נתן אין שטוב ליכטיג געווארן פון די גרויסע שמחה ווען עס איז אים געבוירן געווארן א אינגל בעיבי! צען יאר נאך דער חתונה! דעם רבי'נס ברכה איז פולקאם מקיים געווארן.

(אין די פאריגע קאפיטלעך האבן מיר געברענגט ווי דער רבי נתן רעדט זיך אויס צום רבי'ן אז די קינדער האלטן זיך נישט ביי אים לא עלינו. דער רבי הייסט אים ברענגען א פדיון פון זעקס בענקלעך קעגן דעם ו' וואס טוט באהעפטן די אויבערשטע טייל און די אונטערשטע טייל פון דעם אות א'; לויט די תורה וואס דער רבי האט געזאגט שבת שובה. שפעטער האט רבי נתן טאקע געהאט זעקס קינדער.)

די שמחה איז געווען אין לשער אז מען האט דאס ענדליך דערלעבט. אלע משפחה און פריינט האבן זיך געפרייט צו די געוואלדיגע שמחה; רבי נתן מיט זיין רעביצין האבן זוכה געווען צו א בן זכר - א קדישיל!

די שמחה איז אבער פארנעפלט געווארן, ווען די רעביצין האט אנגעהויבן זיך נישט גוט צו פילן. מען איז געלאפן ברענגען א דאקטאר וואס זאל איר באהאנדלען. פאר רבי נתן האט דאס זייער נישט געשמעקט, וויסנדיג פונעם רבי'נס התנגדות זיך צו באניצן מיט דאקטוירים. אבער זייענדיג נאך א פרישער חסיד פון רבי'ן, איז ער נאכנישט געווען גענוג שטארק ביי זיך אוועקצושיקן דעם דאקטאר.

דאס הארץ אז נישט נאר וואס איר מאן איז געווארן א חסיד נאר דערצו האט ער זיך באקענט מיט א זייער רבי. ער פארט זייער אפט קיין ברסלב וואו דער רבי וואוינט. און יעצט האט ער כמעט אינגאנצן אראפגעווארפן פון זיך דאס עול הפרנסה.

פאר'ן שווער האט דאס אין אנהייב זייער נישט געפאלן, אבער נאכדעם האט ער איר א פרגע געטון: "לערנט רבי נתן עפעס תורה?!" "א! זיכער! נאך פיל מער ווי פריער!" האט די רעביצין באשטעטיגט. "און פון אזא מאן ווילסטו זיך גטן?!" האט דער פאטער איז פארגעהאלטן מיט פארדרוס. "מיט די נאז זאלסטו אקערן אים צו ברענגען פרנסה, און זאלסט אים נישט שטערן פון לערנען. נעם א זאק זאל, זעץ זיך אין מארק און פארקויף עס!!!"

ווי שטארק רבי דוד צבי איז געווען א מתנגד, איז ער אבער געווען אן אמת'ער גאון און ריכטיג געוואוסט ווי אפצושאצן למוד התורה. און די טאכטער, וועלכע איז ערצויגן געווארן צו אהבת התורה האט דעהערט די פייערדיגע רייד פון איר פאטער, האט זי גלייך גענומען אויף זיך דאס עול פון פרנסה מיט מסירת נפש. איר גרעסטע זכיה איז געווען צו האבן א מאן א תלמיד חכם וואס געבט זיך אוועק פאר תורה ועבודה.

ווען רבי דוד צבי האט געהערט אז דער רבי צו וועמען רבי נתן איז געווארן מקשר, האט אריינגעבלאזן אין אים א חיות און התמדת התורה, האט ער זיך אנגערופן: "אזא רבי וואס געבט אריין א חשק צו לערנען פלייסיג תורה, דארף מען דאנקען?" דאס איז געווען א חידוש ביי אלעמען וואס האבן געוואוסט אז רבי דוד צבי איז א מתנגד. אבער פונדעסטוועגן איז ער געווען אן איש אמת.

רבי נתן האט זיך ווייטער געהאלטן צו זיין

רבי האט אים דאן געזאגט א תורה וואס ער איז דארט מסביר דער ענין, אז ווען א מענטש מאכט זיך א גרינטליכע חשבון הנפש אויף אלע זיינע מעשים צו זען צי אלעס איז אויסגעהאלטן ביי אים לויט ווי דער אויבערשטער וויל, איז ער ממתיק אלע דינים פון אים און דאס איז פארבינדן מיטן געבורט פון א קינד. דער רבי האט דערביי געזאגט א טיפע הסבר פארוואס די וועלט דריקט זיך אויס מיטן לשון: "מען דארף לויפן נאך א דאקטאר."

ליינט ווייטער אין קומענדיגן נומער אי"ה נאך איבער דער באזוך ביים רבי'ן און די שווערע גזר דין אויפ'ן קינד פון זיין חבר.

למעשה האט דער באשעפער געהאלפן אז די רעביצין האט נישט געדארפט אַנקומען צום דאקטאר'ס הילף און רבי נתן האט פריי אפגעאטעמט.

דער ברית איז פארגעקומען פרייטאג פרשת ויצא און מען האט א נאמען געגעבן דעם קינד, שכנא. עטליכע טעג נאכ'ן ברית האט זיך רבי נתן ווידער ארויסגעלאזט אין וועג צום רבי'ן. דער רבי איז געווען פרייליך מיט די גוטע בשורה. אין דעם שמועס, האט רבי נתן דערציילט איבער דעם אינצידענט מיטן דאקטאר. דער רבי האט אים שטארק מחזק געווען אויף דעם וואס ער האט זיך נישט געוואלט באניצן מיטן דאקטאר. דער

המשך פון זייט 12

דאס שווייגן האט געראטעוועט

פארזאמלן און אראפשלעפן!!!

פלוזלינג רופן זיי מיר רובי, פאילו איך וואלט געווען עפעס א גאסן-יונג...

מיט א פעסטע החלטה, האט ראובן מחליט געווען אפצוהאקן מיט זיי, און זיי נישט ענטפערן. נישט צו רעדן מיט זיי, און בכלל מער נישט צו קומען צו דעם מסוכנ'דיגן פעדלעריי טישל.

א וואך שפעטער, ווען ער איז אָנגעקומען צו די שטיבלעך אויף צו דאווענען מעריב, האט קובי געלאכט צו אים, אָפער ראובן - וואס איז געווען פעסט ביי זיך - האט אים אינגארייט, נישט געקוקט אויף אים, און אים נישט געענטפערט.

אזוי איז ראובן די לעצטע רגע געראטעוועט געווארן פון אפגרינד, פונקט ווי דער קייזער'ס טאכטער וואס האט נישט געענטפערט דעם רוצח, און דערמיט זיך געראטעוועט איר פרייהייט און לעבן, אין די לעצטע רגע.

זיך פארקערט אויף גאנץ מסכת שבת, און איך בין געווען פון די גרעסטע מצטיינים אין פתה. ווי בין איך פלוזלינג אזוי געפאלן? וויאזוי? אוי וויי! וואס געשעט מיט מיר?! וואו בין איך? אוי אוי אוי!!!

מיט וועמען דריי איך זיך? מיט וועמען רעד איך? דאס איז מסוכן! פייער!

צו קען איך זיי זען? אזויפיל קען מען קלאר זען מיט די אויגן, אז קיין סאך יראת שמים האבן זיי נישט... די קליינע קאפל, אן קיין בארד און פיאוח, פרעמדע געמען - אין די גאנצע חדר האב איך נישט אַועלכע חברים, נישט קיין קובי, און נישט קיין גדי! דאס העמד פון גדי קוקט אויס פונקט ווי פון די וואס זענען ווייט פון שמירת שבת. און ער רעדט נאך מיט מיר ווי א חבר און טראגט מיר אן א ציגארעטל?? וואס גייט פאר מיט דיר ראובן? - שרייעט ער צו זיך זעלבסט מיט א פעסטן שטימע - אנטלויף, אנטלויף! מען פרובירט דיר צו

דאס טייבל טרערן

בנימין הערלינג זצ"ל

בירגער.

אין יענע צייט פלעגן אלע באגלייבטע בירגער דינען אלס שפיאנען פאר די רוסישע לאנד, ווען די גוי'שע שכלנים האבן באמערקט ווי דאס קינד בלייבט יעדן טאג אין שטוב און גייט נישט לערנען, האט רבי יוחנן געפאקט פֿעק און געוואנדערט צו א צווייטן אויבאמערקטן אָרט.

רבי ברוך יעקב דערצייילט אז רבי יוחנן האט אים קיינמאל נישט געשלאגן חוץ פון איין מאל. געווען איז דאס נאך זיין חתונה, ווען רבי יוחנן האט אים באמערקט מיט א ציגארעטל אין מויל, וואס דאס איז קעגן דעם רבי'נס רצון, האט ער זיך נישט געקענט איינהאלטן און פון גרויס צער האט ער אים געגעבן א פאטש אין פנים. פון דאן, האט רבי ברוך יעקב מער נישט גענומען קיין ציגאר אין האנט.

אלס דאנקבארקייט פאר אים אויפציען מיט אזא איבערגעגעבנקייט, האט רבי ברוך יעקב געטוישט זיין נאמען צו 'גאלאנט', אויך ווייל רבי יוחנן האט

ליידער נישט איבערגעלאזט קיין דורות.

טראכטן פון א צווייטן איד, מיט דעם האט זיך רבי יוחנן אויסגעצייכנט. ווען א איד פון חוץ לארץ איז געקומען איינמאל דאווענען אין ברוסלאווער שול, רבי יוחנן האט באמערקט ווי זיין טלית איז אביסל פארפלעקט. נאכן דאווענען איז ער צו אים צוגעגאנגען, אראפגענומען דעם טלית און צומארנגס איר צוריקגעברענגט ריין געוואשן!

אין זיינע עלטערע יארן ווען רבי יוחנן איז געפאלן און זיך לא-עלינו צעבראכן זיינע בייגער, דאס

אין קורצן פון פריער

עס איז געקומען א שווערע נסיון פאר די משפחה, דער שוואגער פון רבי יוחנן, דער חסיד רבי נפתלי צבי דובינסקי, איז פארשיקט געווארן קיין סיביר פאר גאנצע ניין יאר, פארן איבעררעדן א צווייטן איד צו היטן שבת!

יעצט ליינט ווייטער

רבי יוחנן האט זיך אונטערגענומען צו מחנך זיין זיין פלומעניק, רבי ברוך יעקב, ער האט אים צערויגן ווי אן אייגן קינד צו די תורה און צום רבי'נס וועג מיט מסירות נפש ממש.

ווען די רדיפות פון די

קאמוניסטן האט זיך געשטארקט, איז רבי יוחנן אריבער וואוינען קיין טאשקענט אין אויבערקיסטאן, אין טאשקענט האבן דאן געוואוינט עטליכע ברוסלאווער חסידים און אפילו פארמאגט א שול אויפן רבי'נס נאמען.

דאָרט האט נישט געשוועבט אזא סכנה צו פירן א אידישע לעבן. רבי יוחנן האט פארשטייט זיך מיטגענומען דאס קינד ברוך יעקב און האט זיך איינגאנצן אַוועקגעגעבן צו אויפציען דאס קינד מיט ערליכקייט און אים נישט געשיקט צו די גוי'שע שולעס ווי דאס געזעץ האט פארלאנגט פון יעדן

טראץ וואס ער איז געווען אַרומגענומען מיט צער און פיין האבן די אַרומיגע נישט געהערט ער זאל זיך אַפּרעךן אויף זיינע שְמערצן. אויך אינעם טיפן עלטער, ווען די קרענק האט טיף געשלאָגן אינעם גוף, אַז ליגנדיג אין בעט פּלעגט ער זיך וואַרפן פון איין זייט צום צווייטן פון גרויס צער, אָבער ער פון זיין זייט ווען מען האט אים געפּרעגט איבער זיין מצב האט געענטפּערט מיט שְמחה און אַ ליכטיגע פּנים:

”ברוך השם!”

אזוי איז אים געלונגען צו באהאלטן זיינע ווייטאגן, אַז זיינע נאַנטע האבן באַמט נישט געוואוסט צו ער ליידיט אָדער נישט.

זיינע כוחות הנפש און פעסטע אַמונה האט ער געצויגן פון הייליגן רבי'ן. ביז זיין לעצטן טאג איז ער געווען מיט איין שטיק ישוב הדעת, אין זכות פון זיינע פילע התבודדות וואס ער האט זיך אויסגערעדט צום הייליגן באשעפער.

(בילד א שול אין אוזבעקיסטאן)

האט אים געברענגט שרעקליכע ווייטאגן, בפרט אַז ער איז שוין געווען אַלט און שוואַך. זיינע קרובים האבן אים געברענגט אַ מעדעצין צו שטילן זיינע שְמערצליכע ווייטאגן, אָבער רבי יחנן האט בשום אופן נישט מסכים געווען צו הערן וואס זיי ווילן, ער האט ענדערש אויסגעוועלט צו ליידין און שווייגן ווי צו עובר צו זיין אויפן רבי'נס רייד זיך צו דערווייטערן פון דאקטוירים.

זיינע שטוב מענטשן וועלכע האבן נישט געקענט צוזען זיין פיין, האבן געפּרעגט ביים דאקטאר אַן עצה, האט ער פאַרגעשלאָגן אַז איינער פון די משפּחה זאל איבעררעדן דעם עלטערן איד צו נעמען די רפואות ווייל עס וועט אים זיך לוינען. ווען רבי יחנן האט זיך אונטערגעהערט זייער געשפּרעך, האט ער זיך אַנגערופן: ”דער דאקטאר דאַרף לעבן און ברענגען פּרנסה, דעריבער וועל איך נעמען די מעדעצינען, אָבער איך וויל אויך לעבן, דעריבער נעם איך עס נישט אַרײַן אין מויל!“.

לכבוד חודש אדר און א גאנץ יאר!!

פ צ ז מ ד ג כ ב י ס ת א ז ה י פ ז כ

מ ק מ י מ כ מ ק ב נ פ א ת ק מ מ ד ת

ל י ש פ ת ג ת ה כ ט פ ל י צ ו ז י מ י

ליין די ליכטיגע ווערטער מיט די הילף פון די סימנים דא אונטן

כ	י	ט	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
ל	מ	נ	ס	ע	פ	צ	ק	ר	ש	ת
ת	ש	ר	ק	צ	פ	ע	ו	נ	מ	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ

מעשה י'
 דער בערגער און דער
 ארמאן #8

סיפורי מעשיות משנים קדמוניות

פֿנים' - און האט אים ארויסגעשטופט
 - און ער האט צו אים געזאגט: "גיי!"
 און דער 'מאטראס' - ער ווייסט
 גארנישט וואס מיט אים טוט זיך!
 און תיכף ווי ער איז ארויסגעגאנגען,
 און דאס 'פנים' איז אים געווען
 פארהאנגען - און דאס 'חיל' (דהיינו: די
 'וואך'), האט נישט געוואוסט (אז דאס איז
 נישט די 'בת־קיסר, נאר א 'מאטראס').
 האבן זיי אנגעהויבן מיט אים צו גיין
 תיכף - זיי האבן געמיינט, אז דאס איז
 די 'בת־קיסר'!
 און דער 'מאטראס' איז געגאנגען מיט
 דעם 'חיל', וואו זיי האבן אים געפירט
 - און ער האט גארנישט געוואוסט וואו
 ער איז אין דער וועלט - ביז ער איז
 געקומען אין דעם 'חדר' אריין, וואס
 די 'בת־קיסר' איז דארט געזעצן - האט
 מען אים אפגעדעקט [אויפגעדעקט] דאס
 'פנים' - האט מען דערזעהן: "אז דאס
 איז גאר א 'מאטראס'" - איז געווארן
 דארט, זייער א ווילדער 'רעש'!
 (און דעם 'מאטראס, האט מען אנגעפאשט
 גאנץ גוט אין 'פנים' - און מען האט אים
 ארויסגעשטופט - ווארן ער איז זיך קיין 'חייב'
 נישט [ער איז גארנישט שולדיג], ווארן ער האט
 גארנישט געוואוסט).

אמאל איז זי צו אים געקומען - איז ער
 געגאנגען, און האט איר אויפגעפונט
 דאס 'חדר' [צימער], וואס דארט זענען
 געשטאנען די 'גילדענע פייגל' וכו'.
 האט זי געזעהן: [אז] ס'איז זייער א
 'ווילד [וואונדערליכע] חידוש'!
 און די 'איבריגע מענטשן' וואס זענען
 מיט איר געווען (דהיינו: די 'וואך' וכו'),
 האבן אויך געוואלט אריינגיין אין
 דעם 'חדר' [צימער] - האט ער געזאגט:
 "גיי!" "גיי!" "דאס ווייז איך נישט
 [פאר] קיין שום 'מענטשן', נאר [פאר]
 דיר, ווייל דו ביזט דעם 'קיסר'ס
 טאכטער' - אבער פאר 'אנדערע',
 וויל איך דאס גארנישט ווייזן!" איז זי
 אליין אהין אריינגעגאנגען!
 איז ער [דער רוצח] אויך אריינגעגאנגען
 אין דעם 'חדר' אריין - און ער האט
 פארשלאסן די 'טיר' - און ער האט
 געטאן פראסטע [פשוט און פראסט],
 און האט גענומען א 'זאק', און האט
 זי מיט געוואלד [געצווינגענערהייט]
 אריינגעלייגט אין 'זאק' אריין - און ער
 האט פון איר אראפגענומען אלע אירע
 'קליידער'.
 און ער האט אנגעטאן די 'קליידער'
 [פונעם 'בת־קיסר'] - [פאר] א 'מאטראס'
 - און ער האט אים פארהאנגען דאס

און ער האט צו איר אזוי געזאגט: "איך האב מיר 'מוסר־נפש' געווען פון דיינעטוועגן, פֿדי איך זאל דיר 'כאפן' - און אז איך זאל דיר ווידער אַנווערן [דערלייגן]. איז מיין לעבן ביי מיר גארנישט ווערד - ווארן ווייל [וויבאלד] דו ביזט שוין ביי מיר אין די 'הענט', [איז] אז איך זאל דיר ווידער אַנווערן [דערלייגן]. און מ'זאל דיר אפֿנעמען פון מיר - איז שוין מיין לעבן ביי מיר גארנישט ווערד - דרום [דעריבער] וויבאלד דו וועסט נאר א געשריי טאן - וועל איך דיר תיכף דערוואַרן [דערווערן] - און לאז [זאל] זיך שוין מיט מיר טוהן, וואס ס'וועט זיך טוהן - ווארן איך בין שוין ביי מיר גארנישט ווערד!"

האט זי מורא געהאט פאר אים (כלומר: די 'בת־מיסר' וואס זי איז געלעגן אין דעם 'גרוב' מיט דעם 'רוצח', האט מורא געהאט צו שרייען - ווייל דער 'רוצח' האט זי געשראקן [דערשראקן]).

דערנאך איז ער ארויסגעגאנגען פון דארט מיט איר - און ער האט זי געפירט אין 'שטאט' - און זיי זענען געגאנגען און געגאנגען - און זיי זענען געקומען צו א 'ארט' - און דער 'רוצח' האט פארשטאנען: "אז דארט זוכט מען אויך!" - האט ער זיך מיט איר ווידער באהאלטן אין א 'מקוה'.

און דערנאך איז ער פון דארט אויך ארויסגעגאנגען - און איז געקומען צו א 'אנדער ארט' - האט ער זיך דארט אויך מיט איר באהאלטן, אין א 'אנדער וואסער'.

און אזוי האט ער זיך מיט איר באהאלטן, אלעמאל אין א 'אנדער וואסער' - ביז ער האט זיך מיט איר באהאלטן, אין די

און דער 'רוצח' האט גענומען די 'בת־מיסר' - און ער האט געוואוסט, אז מען וועט אים בוודאי נאכיאגן.

איז ער ארויסגעגאנגען פון דער 'שיף' - און ער האט זיך מיט איר באהאלטן אין א 'גרוב', וואס דארט איז געווען 'רעגן וואסער' - ביז דער 'רעש' וועט איבערגיין [אריבערגיין].

און [פאר] די 'מאטראסן' פון דער 'שיף' האט ער אַנגעזאגט: "אז זיי זאלן תיכף אפֿשניידן די 'אנקערס' [די 'שיף' זאל אוועקפארן], און זיי זאלן תיכף אנטלויפן - ווארן מען וועט זיי בוודאי תיכף נאכיאגן - און 'שיסן' וועט מען בוודאי נישט צו דער 'שיף', מחמת [צוליב] דער 'בת־מיסר' - ווארן זיי וועלן זיך מיינען, אז זי איז דארט אין דער 'שיף' - נאר זיי וועלן איך נאכיאגן - איבערדעם [צוליב דעם] זאלט איר אנטלויפן תיכף - [און אויב] וועט מען איך 'כאפן' - וואס איז?"

אזוי ווי דער שטייגער איז פון 'רוצחים', [אז] זיי קוקן אויף זיך גארנישט (כלומר: זיי זענען זיך מפֿקיר).

און אזוי איז [טאקע] געווען - [אז] ס'געווארן א גרויסער 'רעש' - און מ'האט זיי תיכף נאכגעיאגט! - נאר מ'האט זי דארט נישט געפונען.

און דער 'רוצח' האט זיך באהאלטן מיט איר, אין א 'גרוב' פון 'רעגן־וואסער' - און זיי זענען דארט געלעגן.

און ער האט זי געשראקן [דערשראקן]: "אז זי זאל נישט שרייען - פֿדי מענטשן זאלן נישט דערהערן!"

גזלן' איז געניט [באקאנט] געווען אין וועגן, אזוי ווי זייער סדר איז - האט ער געוואוסט: "אז דא איז א ארט' פון מדבר', וואס קיין שיפן' קומען אהער נישט" - איבערדעם [צוליב דעם] האט ער דא שוין קיין מורא נישט געהאט, פאר קיין שום מענטשן - האט ער זי געלאזט! זענען זיי געגאנגען (דהיינו: דער רוצח, און די 'בת-קיסר') - דער אהער, און דער אהער - זיי זאלן זיך זוכן עפעס 'עסן'!

האט זי זיך דערווייטערט פון דעם 'גזלן'! און דער 'גזלן' איז געגאנגען אין זיין וועג - און ער האט דערזעהן: "אז זי איז נישט דא נעבן אים!" - האט ער אנגעהויבן צו שרייען צו איר!

און זי האט זיך מיישב געווען - און האט אים גארנישט געענטפערט - ווארן זי האט זיך געטראכט: "וויבאלד' מיין 'סוף' איז זיך, [אז] ער וועט מיה פארקויפן - [אויב אזוי] נאך וואס [פארנואס] זאל איך אים ענטפערן?!" - [און] אויב ער וועט ווידער אנקומען צו מיר - וועל איך אים ענטפערן: [אז] איך האב נישט געהערט - בפרט [אז] הרגענען וויל ער זיך [דאך] מיה נישט - ווארן ער וויל זיך מיה פארקויפן!" האט זי אים [טאקע] נישט געענטפערט - און זי איז ווייטער געגאנגען!

און דער 'גזלן' האט זי געזוכט אהין און אהער - און ער האט זי נישט געקענט געפינען - און ער איז ווייטער געגאנגען - און ער האט זי [נאך] אלץ נישט געקענט געפינען! און מן-הסתם האבן אים [דעם] 'רוצח-גזלן' 'חיות-רעות' אויפגעגעסן!

אלע 'זיבן ערליי וואסערן', וואס דער 'בערגער' האט זיך באהאלטן מיט איר 'מוטער', פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט] - וואס דאס זענען די 'זיבן עדות', פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]!

ביז ער איז געקומען מיט איר אויף דעם 'ים'! האט דער 'רוצח' דארט געזוכט, [צו טרעפן] כאטשע א 'קליין שיפל' פון די וואס כאפן 'פיש' - פדי ער זאל מיט איר אריבער. האט ער געפונען א 'שיף' - האט ער גענומען די 'בת-קיסר'!

און ער האט זי נישט געדארפט, ווארן ער איז געווען א 'סריס', פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט] - נאר ער האט געוואלט זי פארקויפן צו א 'מלך' - און ער האט מורא געהאט: "טאמער וועט מען זי אנועקכאפן ביי אים?" - איז ער געגאנגען, און האט זי אנגעטאן אין [מיט] 'קליידער' פון א 'מאטראס' - האט זי א 'פנים' געהאט ווי א 'זכר'.

און דער 'רוצח' איז מיט 'אים' געפארן אויף דעם 'ים' (דהיינו: מיט דער 'בת-קיסר', וואס מיר רופן זי אן בלשון 'זכר' - מחמת [ווייל] דער 'רוצח' האט זי אזוי פארשטעלט, פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט])!

איז געקומען א 'שטורעם-ווינט' - און האט אנועקגעטראגן די 'שיף' צו א 'בארטן' - און די 'שיף' איז צובראכן געווארן - און זיי זענען געקומען צו דעם 'בארטן' וואס דארט איז געווען די 'מדבר', וואס דארט איז געזעצן דער 'בחור' הנ"ל [דעם 'בערגער'ס זיהן]. ווי זיי זענען אהינגעקומען - און דער

לאמיר זין פאר העערן

די צענטע מעשה - דער בערגיר מיטן ארימאן (8)

- אין די אלע זיבן וואסערן וואס דער בערגיר האט זיך באהאלטן מיט איר מוטער.
- אין א גרוב און אין א מקוה
- 1. **וועלכע קליידער האט דער רוצח אנגעטון די טאכטער פון קיסר?**
 - מיט קענעליכע קליידער און זי האט אויסגעזען ווי א קעניגין
 - מיט קליידער פון א סאטראם און זי האט אויסגעזען ווי א זכר
 - מיט צוויסענע קליידער און זי האט אויסגעזען ווי א ארימאן
- 2. **וואס איז געשען מיטן שיף אינמיטן וועג?**
 - א שטורעם וויינט האט עס צובראכן
 - עס האט זיך איבערגעדרייט
 - מלכים האבן עס בארייט
- 3. **וואו זענען אנגעקומען דער רוצח און די טאכטער פון קיסר, ווען זיי זענען אראפ פון שיף?**
 - צו א פיסטע סדבר
 - צו די סדבר וואו דער קעניג געפינט זיך דארט
 - צו די סדבר וואו דער זון פון בערגיר געפינט זיך דארט
- 4. **וואס האט זי געטון ווען דער רוצח האט געשריגן צו איר?**
 - זי האט אים געענטפערט
 - זי האט אים נישט געענטפערט
 - זי האט זיך באהאלטן אנטער א בים
- 5. **האסטו געלערנט די מעשה פון די וואר?**
 - יא
 - נײן
 - א חלק

- א. **וואס האט ער איר באוואזן איינע פון די סאלן וואס זי איז צו אים געקומען?**
 - זילבערנע כלים וואס ער האט געהאט
 - די צימער וואס דארט זענען געשטאנען די נאלדענע פייגעלעך
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ב. **וואס האט דער רוצח געטאן ווען ער איז אריין אין צימער מיט די טאכטער פון קיסר?**
 - ער האט איר מיט געוילאד אריין געלייגט אין א זאק
 - ער האט איראפ גענומען אירע אלע קליידער און האט עס אנגעטאן פאר א סאטראם און פארדעקט זיך פנים
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ג. **וואס האט מען געטאן פאר'ן סאטראם טאכטער וואס לוחט געזען אז ער איז אנשטאט די בת קיסר?**
 - להאט אים פארשיקט
 - להאט אים געלרנעט
 - להאט אים אנגעפאטשט נאכן גוט און פנים און להאט אים ארויס געשטופט
- ד. **וואו האט זיך דער רוצח ערשט באהאלטן מיט די טאכטער פון קיסר?**
 - אין א גרוב מיט שלענג און ענדיסן
 - אין א מקוה
 - אין א גרוב מיט רעגן וואסער
- ה. **אין וועלכע פלעצער האט זיך דער רוצח באהאלטן מיט די טאכטער פון קיסר?**
 - אין זיבן פלעצער, א גרוב, מקוה, היילן, פעלדער, וועלדער, סדבריות, טייכן.

טיפער געטראכט

וואס האט דער רוצח געזוכט? - האט ער דאס געטראפן?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

אויף וועמען נאך ווערט דערמאנט ביי די מעשה אז ער איז א "רוצח"?

האט דער בחור (הבן הבערגיר) אָנגעהויבן צו ריידין מיט בעס און האט גיזאגט. דער רוצח.

וועלכע מעשה נאך ווערט דערמאנט "רוצח"?

סוף מעשה ממלך וקיסר: ווארין היינט איז נאך גיווען אין דער שיף דאס גרויסע עשירות פון די רוצחים כנ"ל במעשה של הבעל תפלה: זיי האבן זיך אויס גקליבן אז רציחה איז דער תכלית.

דאס שווייגן האט געראטעוועט

מיר האבן געלערנט אין די מעשה, ווי דער רוצח האט אריינגענארט דעם קייזער'ס טאכטער אויף זיין שיף. ער האט פארשטאנען אז מען וועט אים נאכיאגן, האט ער זיך באהאלטן מיט איר אין א גריבל, אַנזאגנדיג איר, אז זי זאל זיך נישט דערוואגן צו שרייען, ווייל אויב יא, וועט ער איר גלייך דערווערן! דערפאר, האט זי געציטערט צו שרייען.

ער האט איר גענומען אויף א שיף, געקומען איז א שטורעם ווינט און צובראכן די שיף און געטראגן די שיף צום בארטן. דארט, האט ער געוואוסט אז קיינער דרייעט זיך נישט, און דערפאר האט ער איר געלאזט גיין אליין, און זי האט זיך אביסל דערווייטערט פון אים.

פּלוצלינג, האט ער זיך דערזען אז ער זעט איר נישט, און ער האט אַנגעפאנגען צו שרייען צו איר, אבער זי האט געטראכט צו זיך, 'פארוואס זאל איך אים ענטפערן? אויב ער וועט מיר סייזוי געפונען, קען איך אלץ טענה'ן אז איך האב נישט געהערט ווי ער רופט... ער וויל מיר דאך סייזוי פארקויפן!'. און זי האט אים נישט געענטפערט.

ראובן איז ווייטער געגאנגען יעדעס מאל וואס קובי איז געקומען צו די שטיבלעך. דארטן האט ער

געפונען שיסערס, שווערד-שפילערייען, און נאך אזעלכע שפאנענדע שפילערייען וואס ער האט נאך קיינמאל נישט געזען און געקענט.

אין טאג, האט ראובן געזען אז נעבן ראובן, שטייט גדי, אַנגעטון מיט קורצע ערמל, און אויף זיין העמד איז דא א בילד פון א גרויסע טאכע. קובי האט אַנגעפאנגען צוזאמען מיט גדי צו רעדן מיט אים מיט א גרויסן שמייכל ווי אלטע חברים, "אה רובי, קום זיך באקענען מיט גדי וואס איז אויך מיין חבר. דו ווייסט? גדי האט פיל מער פראפעסיאנאלע שיסערס ווי די וואס איך האב דיר געגעבן..."

גדי האט געהאט אויף זיין געזיכט ריזיגע מאדנע קאלירטע רינדעכיגע ברילן, און ער האט געשמייכלט צו רובי ארויסנעמענדיג פון קעשענע א ציגארעטל און אריינרויכערנדיג ביז זיינע נאז און לונגען זענען געווארן אינגאנצן אַנגעפולט.. גדי האט זיך צוהיסט, און געפרעגט ראובן, "וואס איז מיט דיר, דו ווילסט אויך? נעם חבר, נעם בחנם."

פּלוצלינג, האט ראובן געכאפט אַזא טרייסל אין זיינע ביינער - אַזאנס וואס ער האט נאך קיינמאל נישט געשפּירט.

וואס? ר-א-ו-ב-ן! איך בין ראובן?! בלויז פאר א וואך צוריק האב איך

טייערע ברסלבע חסידים

היות דער הייליגער רבי האט זייער געווארנט נישט צו מאכן חובות זענען מיר געווען געצווינגען די וואך פרשת משפטים- שקלים נישט ארויסצורוקן דעם רבי'נס ליבט' אין ארץ ישראל.

מיר האמן זייער אז דער חשובער ציבור- וועלכער האט א ווארימקייט צו מײן זיין דעם ליבט פון צדיק וועלן טרעמן אן עצה דורך תפלה טירחה מײן מיר זאלן ווייטער קענען ממשיך זיין מיט די עבודת הקודש.